

Doffe beats met dode kip en chopsticks leiden naar niets

Muziek

Portret van Arthur Sauer door diverse uitvoerenden. Rotterdam, Lantaren/Venster, 25 en 26 april.

Er zijn pianisten die tot diep in de zomer hun wanten aanhouden voordat ze een concert moeten geven. Anderen, zoals vrijdag Pauline Post en Nora Mulder, bereiden zich voor door met blote handen vis uit bakken water te halen, deze met hakmessen te lijf te gaan en aan spiezen te rijgen.

Dit deden ze in het kader van *Het Narrenschip*, een theateraal werk voor twee piano's van Arthur Sauer (1962), waarmee de eerste avond werd afgesloten van een mini-festival rond deze Rotterdamse componist. Het organiserende Theater Lantaren/Venster zette hiermee een reeks voort waarin eerder componisten als Hans Koolmees, Jacob ter Veldhuis en Jan van de Putte aan bod kwamen.

Het Narrenschip is van een paar jaar terug, maar lijkt door rekwi-sieten als een dode kip en chopsticks te verwijzen naar actuele plagen. Het getuigt van Sauers multidimensionale benadering van de muziekpraktijk, waarin theatrale, visuele en tekstuele elementen over elkaar heen buitelen.

Terwijl Post en Mulder, gekleed als Jeroen Bosch-personages, hun act doen verschijnt op het achterdoek een tekst van Sauer, met frasen als 'Ik slaap op houten planken/Dat is goed voor je'. Het stuk mondt uit in een hondsmoeilijk pianoduo, vol struikelende, Hoke-tus-achtige slagakkoorden. Hoewel Sauer zich liever afficheert als ex-punker, treedt hij hier in de voetsporen van zijn vroegere le-raar, Louis Andriessen.

Van hetzelfde quasi-mechanische allooi zijn *The World as Seen From the Moon, Part 1*, waarin het Rotterdams Klarinetkwartet bij de lastigste greepwisselingen al te menselijk bleek, en *Arcade-Space Mutants*, een polyritmische nachtmerrie die door dirigent Ernst van Tiel en Orkest de Volharding met ijzige controle werd neergezet.

Maar Sauers beproefde methode, het op elkaar monteren van veelsoortige lagen tot complex swingende muziek of prettig-absurde multimedia-spektakels, is ook zijn zwakte. Sauer geeft zijn ideeën gestalte in herhalende structuren, vol audiovisuele loops en doffe beats die vaak nergens toe leiden. Zo klopt de verveling wel heel nadrukkelijk aan de deur in het melige *Fleurig in de Tropen* (met 8 mm-vakantiefilmpje en niet-zingende achtergrondzangeres) en in de nieuwe multimedia-voorstelling *The Oz Factor*, die zaterdag in première ging.

Bush' Irak-rede een octaaf lager afgespeeld, verslagen van UFO-waarnemingen en een verongelukte space-shuttle op zeven beeldschermen, live gefilmde experimenten met een chemiedoos – alles leek hier de pontificaal ge-projecteerde woorden 'De wereld is eindeloos saai' te bevestigen.

De torens van high-tech-appara-tuur waarmee composer-performer Sauer en videokunstenares Marieke van der Lippe zich in dit stuk omringden staken schril af bij de schitterende eenvoud van, bijvoorbeeld, *Burn Out* voor speeldoo, waarmee het mini-festival van start was gegaan. Stoïcijns sjoerend aan de lange rol met ponsgaatjes was Sauer stukken overtuigender.

Jaco Mijnheer